

gistrum, praeclarum doctrina, et auctoritate virum ex illustri Dominicanorum familia; quem et assiduus conveniebat, et ad se crebritate pari accedentem, nullis non datis invicem sinceræ amicitiae significationibus, excipiebat. Ignatius Vicecomes, qui, ratione Supremi Magistratus in Societate, saepe saepius audire debuit Lopezium, et propterea ipsius animi dotes intime rimatus est; de hujusce Procuratoris Mexicani Sapia, et praeclsa indole ingentem opinionem concepit; tum praesertim, cum, oblata occasione, tria ipsum exarasse volumina intellexit de Theologia, quam appellamus Dogmaticam: quae sane volumina summis postmodum laudibus ab Ignatio ipso, aliisque justis aestimatoribus praedicata fuere, utpote quae sublimissima doctrina constabant. Ab hoc ejus opere, ut etiam a profunda eruditione, rectissimoque judicio in familiaribus colloquiis, cum potissimum Divina Scientia agitaretur; illud sibi comparavit acutissimi, et solidissimi Theologi nomen, quod, illo ad postremos canes deveniente, praeclare confirmatum videbimus. Eisdem Societatis Moderatori dicatam voluit Lopezius Topographicam tabulam, quam romanis praelis excudit; in qua tabula Societatis Mexicanae status accuratione quammaxima exponebatur. Ejusmodi vero ratio fuit hanc tabulam conficiendi. Erant in Mexicana Provincia Sociorum domus ultra triginta; externorum adolescentium admodum undecim seminaria, quae Socii administrabant; vicî remotissimi amplius cen-

centum, in quibus totidem Socii sacrorum Ministri ad Paganos et in fide recentes numerabantur. Hic autem Provinciae status immensis erat distractus terminis: Mexico enim, Provinciae capite, et quasi centro, distat Durangus inter Boream, et Occidentem Solem nongentis miliaribus; ad latus ferme oppositum Guatimala mille circiter; ad Orientem Emerita nongentis; Havana mille, et ducentis: loca vero illa remota, in quibus, demonstratum est, Sacra Socios administrasse, trans Durangum erant, quorum pars major intervallo dierum ab hac urbe non modico. Haec sane locorum distantia supremo Provinciae Moderatori difficilem administrationem reddebat: sunt enim subitarii casus, in quibus a longinquo si spes remedium, ibit res in deterius. Quod si Collegiorum Rectores, necessitate compulsi, decernerent, quid faciendum; omnino timide agebant, quod in aliena messe laborarent. Praeterea debebantur ingentia viatica pro longissimis itineribus, quae certe constabant maximo iter agentis incommodo, et sumptu Collegiorum. Postremo, designatus quicumque Socius ad remotissimos illos terminos, interdum ultra bimensem cessabat ab opera, quae salutis animorum utilis habebatur. Eaque propter in Sociorum Conventu, qui Procuratorem creavit Lopezium, visum est aequitati consentaneum, et tandem matura deliberatione, ac probato consilio constitutum, ab summo Societatis Magistratu postulari, ut in duas Mexicana Provin-

tia rescinderetur. Trifariam autem id posse fieri excogitatum est: vel rescinderentur transmari- na Collegia, quorum sors una esset cum Gua- timalensi, et Chiapensi, enormiter distantibus Mexico; et prima Novae Provinciae Sedes ad Havanenses poneretur: vel haec esset in Angelo- politanis, cui subicerentur hactenus praedicta cum Veraerucensi, et Guaxachiensi: vel his omnibus Mexico relictis, nova sedes ad Zaca- tecos figeretur; cujus Provinciae pars essent maxima, qui faciem Evangelicam annuntiantes gentibus desudabant. Profecto quidquid ex pro- positis eligeretur, non omnino tollebat; verum aliquo pacto difficultates enuntiatas levabat. Et hoc postremum consilium placuisse Vicecomiti ferebatur, qui tabulam immensae Provinciae at- tente considerans, et Lopezii postulantis effica- ci eloquentia persuasus, Mexicani Conventus petitionem auctoritate sua confirmavit. Sed an- te Lopezii reditum ad Mexicanos, mors occu- pavit Vicecomitem; et novis coortis difficulta- tibus, ad extremum sui fatum Provincia fuit indivisa. Similem habuit sortem novum exci- tandum Collegium, quod ab eodem Societatis Magistratu, repugnantibus nonnullis; Lopezius impetrarat.

Negotiis omnibus compositis, quae sibi Ro- mae procuranda Mexicani mandaverant, post- quam oculis incredibiliter curiosis, qui apprimè decent Sapientem, lustravit; et attente per- pendit, quidquid praestantius est in illa urbe, amplissimo mundi capite, sive sacra essent, si- ve pro-

ve profana monumenta; in benevolentiae signi- ficationibus ab externis, et a domesticis, ab eo praesertim, qui clavum universae Societatis re- gebat, iter in Provinciam adornavit. In reditu ad Hispanos, Barcinone typis committi curavit scripta quaedam Sociorum aliquot, qui remotis Indigenis in Nova Hispania Christi nomen an- nuntiaverant; quos inscribi voluit Sudores Apo- stolicos. Eisdem praelis tradidit preces quasdam in honorem Divi Ignatii pro toto Quin- tili mense; quas preces, ut Lojolam po- tissimo cultu prosequeretur, ab Italo in Hispanum sermonem ipse verterat. Confectis etiam Matrini rebus omnibus, ad portum Mnestei con- gregavit Socios, quos ab Italia, Germania, et Hispania, in Provinciam deferret; in quibus erat lectissima Germanorum manus, qui doti- bus animi, et corporis praestantes; Novohis- panis charissimi fuerunt, et Soñorenses, Cina- lovios, Californios in sudore vultus excolue- runt. Et jam in portu Gaditano navigandi op- portunitatem Lopezius expectabat; cum, alla- to nuntio de Vicecomitis obitu, jure Procura- torum a transmarinis Provinciis vocatus fuit ad Generalia comitia, pro novo creando Societatis universae Praeposito. Neque vero censuit op- portunum, ut Comitibus interesset, Socios comi- tatus deserere, quorum erat Superior, et qui jam in proinctu paratam habebant navigatio- nem. Ergo suo tempore vela solvens, in No- vam Hispaniam transducitur; et post terrestri- peregrinationis diem decimum, accedenti ad via- cum,

cum, cui nomen a Guadalupana, honoris ergo venit obviam universum Collegium Canonico- rum, qui sacra faciunt in electae Patronae Tem- plo; et nullis non signis grati animi salutatum, recta intulerunt in Marianas Aedes; ubi Lope- zius tenerrimam effudit pietatem in Deiparam, hoc maxime titulo beneficam Novohispanorum Matrem mirifice demonstratam; cujus Patrona- tum, tot jam annis Mexici percupitum, ac tan- tis legationibus flagitatum, unus ipse, felicissi- mam adhibens efficaciam, obtinuerat. Et quo- niam loquimur de honoribus collatis Lopezio intranti Guadalupium; obiter narrare solemnia licebit, quae Patronatus occasione in illis Ae- dibus, et in amplissima Novae Hispaniae Sede celebrata sunt. Post modicum temporis ab Lo- pezii reditu indicitur Mexici tridui supplicatio; pro quibus diebus pompa solemnis instituitur; coetus omnium ordinum convocantur; tota ci- vitas aulaeis, et serica supellectili ornatur; tor- mentorum bellicorum boatus, atque aera cam- pana sine fine circumsonant; finitima oppida Mexicum convenientia celebritatem adaugent; populus in laetitia gestit, exultat, plaudit, Gua- dalupanam implorat; nocturnae faces ad fene- stras omnes, ad parietes, ad plateas, ad do- morum ambulacra ventis pervia, lumen Solis aemulantur; excitatae ad ingentem altitudinem moles miro artificio illuminantur, ab illisque ignes missiles exploduntur; inter haec autem omnia Lopezii nomen auditur, ejusque accura- ta sedulitas in expediendo tanti momenti nego-
tio

tio a pluribus praedicatur. Guadalupii vero; quod oppidum alibi demonstravimus ad tria esse ab urbe milliaria, praeter caeteras laetitiaie si- gnificationes, tres Oratores, inter primos do- ctrina, et sacra eloquentia, suo singulis desi- gnato die, Patronam laudibus extulerunt. Et statim pro primo die Lopezius Orator dictus est: Collegium enim Canonico- rum, cujus erat statuere honores, aequum esse judicavit, ut qui tantopere pro Guadalupanae religione disse- minanda, et Patronatu obtinendo adlaboraverat; pro solemnis ejusdem cultu, et publica celebri- tate praecipuus Orator compareret. Ac nihil de- sideratum est in sacra Lopezii oratione ad pro- movendum in Mexicanis Guadalupanae studium, fiduciam, amorem; hominis vero modesta tem- perantia fraudavit eorum expectationem, qui ab ejus ore audire crediderant, quanta ipse fece- rat, et quantum insudaverat tum Romae, tum Matrili, ut optata solemnitas Patronatus perdu- ceretur ad exitum: de his enim oppido raptim, et tanquam sua nihil attinerent. Iidem Guada- lupani Collegii Sacerdotes dignati sunt Lopezium imagine, quae tanti hominis memoriam, et ob- sequia Novae Hispaniae praeserta perpetuarent: in ipsa enim aede Guadalupana juxta Sacrarium, posteri ut intelligerent, affixa parieti fuit tabu- la, in qua magnifice sedet Pontifex Lambertini- nus, ad cujus pedes Lopezius fideliter expres- sus, offert libellum supplicem, Guadalupani Pa- tronatus Orator a Mexicanis.

Lopezio Mexicum Roma venienti, summo
urbae

urbanorum Magistratum, et Procerum consensu gratiarum actiones attributae sunt pro felicissimo legationis exitu. Amplissimis vero grati animi, et benevolentiae signis illum decoravit Mexicanus Pontifex Emmanuel Rubius, qui deinceps conjunctissimam inuit cum ipso consuetudinem, et in jurisdictionis regimine persaepe ab eo consilium exquirebat. Neque vero haec publica mandata, quae memoravimus hactenus, diligentiam Procuratoris exhausserant; nec minori certe fuerat sedulitate in privatorum negotiis, quam in iis, quae boni communis erant, procurandis. Cum prope innumera fuissent, ut supra demonstravimus, quae ipsius efficaciae commissa sunt; omnino fuit mirum, quanta omnibus accuratione satisfecerit, et qua fidelitate rationes accepti, et expensi, unicuique reddiderit: ut plane videretur, nulla esse tanta negotia, quae in hominis illius admodum capacitate commode contineri non possent. Profecto a nemine non fuit laudatus incredibilis efficaciae, mentisque in paucis impigrae, ac strenuae commendatione. Inter haec renunciatus fuit, qui triennium totum Pro Rectore administraret Divorum Petri, et Pauli Collegium, qui Magistratus erat inter eos primi nominis in Mexicana Provincia. Sane videbatur a praeclarissimis hactenus gestis, et religiosa morum dignitate merito extolli debuisse Lopezium ad prima munera; neque vero dissimulabimus, ut historiae fides postulat, non omnibus absolutum numeris fuisse in gubernando: nec enim erat
omni-

omnino sui potens ab iracundia, qua facile inflammabatur; nec a supervacaneis imperatis, quae solito graviora faciunt onera subditis, temperare intellexit. Caetera quidem conspicuis enituit dotibus in obeundo Magistratu: Agebat cum omnibus consuetudine admodum civili; nec ratione muneris aut inflari, aut minores contemnere, aut induere supercilium visus est. Ingenua, et casta sinceritas inter primas erat Lopezii virtutes, quam nulla unquam ratione aut subdolis verbis, aut fraudulentis technis corripit. Amabat inprimis nitidissimam Collegii munditiam; et quam in cubiculi supellectili, et religioso sui corporis cultu sanctissime custodiebat, contemptam a subditis videre non poterat: nec unquam impune illis erat; qui vel aetatis, vel educationis vitio, vel ingenua oscitantia in ejusmodi civilem virtutem peccavissent. Atrium pro grammaticis gymnasiis, quod vetustate, ac negligentia, tristissimam faciem induerat; fulciri, expoliri, dealbari; atque ornari, non quidem magnifice, sed quantum religiosa mundities patitur, imperavit: ut etiam novas apponi cathedras Magistris, auditoribus abacos, et subsellia, quae decerent ingenuos adolescentes, ipsosque ad loci reverentiam ipsa novitate invitarent. Totis conatibus adlaboravit ad litterarum studium in juventute tum externa, tum domestica promovendum. Cum iis, qui grammaticam tradebant, maximi momenti negotium esset, puerorum mentes, molles adhuc, et flexibiles, ad litterarum amorem, animos

mosque ad rectae pietatis normam conformare; codicem elaboravit Lopezius, cujus exemplum tradidit unicuique e Magistris, ut in docendo, se gererent ad ea praescripta, quae Lojolae mentem enucleatius explanabant: in quo sane codice mire digessit omnia Magisterii jura, et officia debita pueris, qui tanquam tenellae arbores committuntur Magistris, irrigandae salutaribus consiliorum aquis; novella Reipublicae germina, quae adolescent in flores, et fructus olim patriae charos, ad efficaciae mensuram, quam cultores adhibuerint: nec omittebat rationem insinuandi se se in illorum animos comitate, atque auctoritate. Magni quidem commendabat, puerorum id aetatis palatum ad litterarium saporem adornare; potissimum vero inculcabat ea, quae institutionis Christianae sunt; probe sciens, et opportune commemorans, id voluisse Lojolam, ut litterae tanquam esca essent, qua caperentur homines ad virtutem. Invigilabat ad sapientiae terminos, ne suae gubernationis tempore jacturam faceret domestica disciplina; et certe praeibat exemplo ad consueta pietatis exercitia. Cubiculi solitudinem colebat, quoties non evocarent aut ministeria Societatis, aut officia praestanda Pontifici, vel aliis ex urbis Optimatibus, qui consilium, et necessitudinem hominis, noti maxime fama Sapientiae, certatim desiderabant. Effatis optimis informabat Socios juvenes ad omnia munera, quae possent illis in Societate contingere: quam Societatem amare, ipsique totis vixi-

viribus inservire, ut sibi scopum praefixerat; ita subditos cohortabatur, ut nunquam ab hac meta verterent oculos, quae tanti erat ad propositae vitae sanctimoniam assequendam. Quae de re mirabilem effundebat facundiam; et sane patuit longissimo suae vitae intervallo, hunc Societatis amorem esse, qui verba ejus, facta, et cogitata dirigebat. Non mediocri cura intendebat, ut sui muneris partibus unusquisque satisfaceret; quas ut implerent novi Sacerdotes, in Missae sacrificio ad omnes Ecclesiae ritus peragendo, insudabat ipse per se toto anno, priusquam sacris initiarentur: bis enim in hebdomada convocabat eos, qui proximo anno cooptandi erant ad Sacerdotes, et delatos in sacrum domesticum ipse minutatim erudiebat de caerimoniis ab Ecclesia sanctissime praefinitis ad Divinam hostiam immolandam: neque vero praecepta duntaxat verbis monstrabat, sed usu ipso edocebat, curabatque, ut intentissimo animo singula inspicerent, nec vel minimam caerimoniam ab Ecclesia praescriptam ignorarent. *Nimirum, aiebat, quales esse Ministri ad Sacram Aram in his tantae dignitatis primordiis assueveritis, tales eritis, dum vita supersit; neque senes curanda, et aestimanda judicabitis, quae florentes aetate contempseritis.* Ipse quidem tanta erat accuratior in his Ecclesiae ritibus custodiendis, ut quotannis de more secedens pro dierum octo sacris meditationibus, potissimo conatu investigaret, num aliqua id generis labe in se sacrificantem irrepsisset; neque ma-
lura

lum sinebat inveterascere, siquod erratum invenerat.

Hac Mexicana gubernatione perfunctus, Angelopolim evocatur, Moderator etiam in Sancti Spiritus Collegio, quod erat pariter inter primi nominis Magistratus. Post hujus triennium aequa laude confectum, dicitur Praefectus domus eidem Collegio adnexae, quae saepius in anno patebat Angelopolitanis, qui ex Lojolae instituto Divinis meditationibus excoli postulabant: quae Praefectura non nisi summis viris, et his quidem senibus experientia consummatis adsignabatur. In ejus muneris concionibus eloquentia utebatur facili, et fere quotidiana; sed quae motus animi excitabat, et rem christianam nativis coloribus describebat. Et hic primum ab ingenti negotiorum copia requiescere paululum homo coepit, aetatis annum cum jam ageret sexagesimum quintum; quorum fere viginti quinque in litteris, artibusque tradendis collocaverat, caeteros vel in Sociorum gubernatione, vel in Sodalitatum Praefectura, vel in laboriosissima Procuratione. Nihil hac requie jucundius contingere poterat viro constitutionis admodum robustae, mentisque semper avidae plura sciendi, nec unquam exsaturatae novis cognitionibus, quas in se ab libris quotidie derivabat. In iis ergo, quas vitae suae in Mexicanis feriis appellare licebit, Rituale opusculum typis dedit, probatissimo judicio ab se scriptum, et multorum laudibus praedicatum; in quoscite dilucidavit, atque ordine congressit, quae
prae-

praefinita sunt pro sacris administrandis; et nonnullas cerimonias, quae ibi gentium obsoleverant, et quarum negligentia cordi sibi erat, ad romanum morem revocare conatus est. Quadriennium in iis exegerat, cum extra patrium solum undeseptuagesimo aetatis anno eliminatur; qui vero habuerat a natura ingentem animam, et hanc perenni religionis usu roboraverat, promptissime, ac tacitus obedivit; et in calamitatis auxilium secum ferens excellentiam ingenii sui, copiamque cognitionum omnigenae litteraturae, non permisit, Christianum philosophum laetitia in adversis vinci a Metellis, et Rutiliis, qui constituti extra patriam, eamque Romam, solatium in charis litteris invenerunt. Lopezius per ingentia, et diuturna viarum incommoda, per maris tempestates, per hominum strepitus, litteris utebatur tam familiaribus, quasi secum solus ageret in cubiculi silentio; et quae ipsi fuerant ad hanc aetatem individuae comites, in hoc difficillimo vitae tractu suavissimum fuere oblectamentum. Longissimo tandem itinere Bononiam in Aemilia cum pervenisset, annum fere commoratus est in ea domo, quam unam habere Bononiae licuit eo tempore Sociis Mexicanis; et in quam Provinciae Moderator eo nomine Lopezium appellavit, ut qui negotiorum usu edoctus erat, et jampridem Italiam noverat; esset sibi a consiliis, in illa quasi infantia Mexicanorum apud Italos regenda, et constituenda. Post aliquot vero menses, adaucto Sociorum ab Hispania venientium numero,
pro

pro illorum diversorio magnificum suburbanum conducitur, cui nomen Tusculanum, paucis a Bononia milliariibus; et Lopezius Rector immittitur. Quae sane Sociorum commoratio a pluribus incommodis ultra biennium non duravit; et Lopezius designatur pro domus alterius gubernatione, quam Herculisiam nuncupant: quae domus, tametsi erat extra urbem, non tamen aberat longissimo intervallo ad coemenda cibaria. Sed ab hac etiam, nescio qua de causa, cum post annum Socii decederent, et Lopezius aetatis annum incepisset quintum et septuagesimum; cessavit tandem a muneribus, et libentissime concedente summo Provinciae Rectore, Ferrariam elegit, ubi reliquum aevi spatium, solutus humanis curis, consumeret.

Jucundissimus fuit hic secessus homini, nulla jam temporis mensura committenti se doctrinae, ac litteris, quas Romanus Orator perflugium optimum appellabat: quae sane litterae ut Lopezii adolescentiam aluerant, et comites peregrinanti se dederant, ita et senectutem maxime oblectaverunt. Sociis Aragoniis, quibus charissimum olim fuisse demonstravimus, inprimis etiam acceptus Ferrariae fuit; et cum eorum pluribus amicitias, quas inierat feliciori tempore, constantissime coluit. Nec omitendum ducimus, invaluisse inter nonnullos, qui justum meritum aestimare intellexerunt; Lopezium esse in suis civibus ab sapientia praestantissimum. Complures erant, qui conclusum in cubiculo conveniebant hoc duntaxat nomine, ut de

ut de rebus vel antiquis, vel recentibus disserentem, historias omnium aetatum fideliter narrantem, ad dubia quaelibet respondentem, vel ageretur de politioribus litteris, vel de majoribus artibus, vel de morum disciplina, vel de remoti, vel de praesentis aevi auctoribus, nunquam non memorem, atque in omnibus eruditissimum senem inaudirent. Ad caeteras enim viri dotes, mentis ejus praestantem celsitudinem cumulabat miranda omnino memoriae facilitas, et mirabilior tenacitas: quoniam quae plura legerat adolescens, ne inclinata quidem aetas obliteravit. Quae supra fuit a nobis demonstrata docilitas ejus in Gongorae scriptis memoriae mandandis, non certe fuisset instar portenti, nisi ad ultimos canos insculpta remansissent haec scripta, quorum longos tractus memoriter interdum recitabat, vel oblectamenti ergo, vel etiam ut auctorem ab injuriis perperam attributis vindicaret. Toto diuturnae suae vitae spatio incredibiliter indefessus dies, noctesque inhaeserat libris; et omnia legendi, et nova semper condiscendi percupidus, ubi ubi commoratus fuerat, bibliothecas exhauserat, tabularia voverat; et jucundae voluptatis erat audire hominem in doctissimo senio, qui pro re nata, expedite, ac distribute recensebat tum res ipsas, tum minutissima rerum adjuncta, quae legerat ante plures annos in Matritensibus, in Romanis, in Mexicanis tabulariis: praecipue vero publicum Veracruense ita mente retinebat, ut, cum Regia decreta prope innumera

P. II. P legis-

legisset, quae ab ejus urbis constitutione lata fuerant, nullum penitus in ipsius memoria non manebat indelebile: ut sine erroris formidine consuleretur tanquam oraculum, quoties dubium erat, num Regum Hispanorum lex ulla in eo tabulario reperiretur. Haec hominis in postrema senecta eruditio, et ante multos annos comparata fama, plures ipsum saluturos, ac demiratos trahebat; traxitque illustri nomine virum, olim Pontifici Lambertino charissimum, Emmanuelem Acebedum, ingenua sinceritate Lusitanum, cujus litterarium meritum, nemo unus est, quin audierit. Et hic est, qui cum Romae olim novisset, ac suspexisset hominem, nihil dubitat palam asserere, Lopezium fuisse praestantem Theologum, certe inter primos, quos nostro saeculo Romani Socii conspexerant. Equidem nihil dubito, Sapientem laudatorem, cum id asserat, Mexicanum cum Mexicanis conferre; alioqui nimis exaggeraret ab amore, ac veneratione, qua virum prosequabatur. Verum id etiam non modica Lopezio laus est: cum in Procuratorio munere decessorem habuerit Xaverium Pazium, quem Supremus tunc Societatis Magistratus mixis honoribus Theologiae commendatione decoravit; et post Lopezium Romani viderint Franciscum Zeballium, quem quot noverunt Sapientes, a Theologicis cognitionibus clarissimum praedicarunt. Hoc autem, idem testis asseverat, Socios Romanos potissimum demiratos esse, quod in nullius auctoris, aut libri mentionem inciderent
fami-

familiaria colloquia, sive ex antiquis esset, sive ex recentioribus, qui Lopezii notitiam effugisset, ac de quo judicium non ferret spectatissima rectitudine. Quae sane rectitudo in pronuntianda censura, cum praesertim ageretur de rebus Theologicis, utique fuit in illo mirabilis, et quae satis manifestabat, quam legeret intentus, et quanta mentis prudentia. Quin et hujus opinionis, quam sibi Theologiae nomine Romae comparaverat, luculentum habuimus testimonium in binis litteris, quas Provinciae Mexicanae Praesidi, mandavit, qui Societatem tum regebat; in quibus litteris hic imperabat, ut gratiae agerentur quam amplissimae Lopezio tum pro ipsius in Societatem amore, tot operibus olim significato; tum etiam pro maximi momenti officiis, quae suis aureis de Theologia Dogmatica voluminibus, adhuc Romae ineditis, Ecclesiae universae in quadam gravissima causa praestiterat. Inter hos plausus, qui meriti fructus erant, aetatis annum fere impleverat octogesimum quartum, non modice quidem corpore vexatus postremis temporibus, mente tamen immuni prorsus ab incommodis, quibus affecti senes id aetatis plerunque desipiunt, ac repuerascunt. Sed urget senium, languescunt vires; alvi fluxio supervenit; sacris religionibus munitur; ab Alexandro Mattheo, meritissimo Ecclesiae Purpurato, Ferrariae Pontifice, mortis proximus visitatur; vitam claudit aequae laboribus, atque honoribus plenam postridie Nonas Januarias, anno 1783; ad Divae Franciscae

Romanæ paroeciales Aedes tumulatum Mexi-
cani desideramus.

Plenitudini corporis, et staturæ propemo-
dum maximæ adjuncta oris dignitas, vultus
aequabilitas, incessus gravitas, reverentiam con-
ciliabant Joanni Francisco Lopezio: magnam
vitæ partem transegit nullis omnino dentibus,
quos omnes Emeritæ amisit, ab studii nunquam
intermissa, et maxima contentione sub coelo
calidissimo. Quod fuerit indole ad iracundiam
pronus, virtutum multitudine abunde tempera-
batur: erat enim apprime moribus elegans; in
consuetudine affabilis; in familiaribus colloquiis
festive urbanus; amicitiae, quam semel inierat,
constantissimus cultor; ad res aggrediendas ma-
gnanimus; boni propositi tenax; misericordia
generosus; patriæ civis optimus; popularibus
benevolus, Doctor, consiliarius, defensor; er-
ga Deum autem, Superos, et Dei vicem in
terrâs quoquomodo gerentes, maxime pius; ex
his demum summis fuit hominibus, quos, pul-
chre describit Tullius, cum in Tusculanis ait:
*Quæ est melior in hominum genere natura, quam
eorum, qui se natos ad homines juvandos, tutan-
dos, conservandos arbitrantur? Utinam et huic
similes quamplurimi enascerentur!*

JOSEPHUS URBIOLA.

Peraltae, quod oppidum est in Vasconibus,
postridie Nonas Majas, anno 1714. Jo-
sephus Urbiola natus est, nomen charis-
simum in Mexicanâ Societate propter
eximiam ejus animi demissionem, aequabilem
mansuetudinem, et certissimam in gubernando
prudenciam. Anno ætatis expleto vigesimo pri-
mo, pridie Idus Majas, disciplinam Societatis
Matriti arripuit; et quam continuo vitam, cae-
lestibus dignam, in tirocinio instituit, nihil im-
mutatam ad postremos canos deduxit. Bien-
nium probatus, et humanioribus litteris instru-
ctus, Murciam immittitur ad liberales artes at-
tingendas, quarum curricula exegit, non levi
comparato sibi nomine in philosophica, et the-
ologica laude; neque vero minimum eo tem-
pore deficiens a coepto pietatis ardore. Ad sa-
crorum evectus dignitatem, peregrinationis de-
siderium concepit, in aliquam e remotis Provin-
ciis disseminaturus Evangelium. Quod deside-
rium cum summo Societatis Magistratui litteris
exposuisset, ab hoc Mexicanum destinatus est;
atque anno 1746. mari se dedit Gadibus, bel-
lo tum fervente inter Hispanos, et Anglos. Ab
his in navigatione interceptus, et Jamaicam de-
latus, insulam in sinu Mexicano, duravit ad
menses aliquot in captivitate incommodis; quæ